

Hồi 48

Mới Gặp Chiếc Phách Mặt Quỷ

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vội nói thầm:

- Các người còn món binh khí tối ác độc chứ gì ?

Ngay lúc đó, Ngũ hoa quỷ mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiếc phách (khăn) bằng lụa, năm màu sắc khác nhau, màu khăn đối chiếu với màu hoa cài trên mái tóc của mỗi quỷ bà, đó là màu hồng, tím, hoàng, lam, bạch.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy vội nhảy lui ra sau mấy bước, bằng giọng nói giận dữ quát to:

- Ngũ độc quỷ bà ! Các người không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu tam cấp của phường hát xiếc vui đùa, sở dĩ Ngũ lão quỷ nếu được thành danh nhờ những của này, há chẳng sợ kẻ hậu bối cười cho thoải mái hay sao ?

Hồng hoa quỷ mẫu không đáp mà ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bốn quỷ mẫu kia cũng phá lên cười hăng hắc, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quỷ bà làm trò quỷ tiểu.

Cửu Thiên Hiệp nghe giọng cười nhức nhối, chàng bực mình hét to:

- Các người hãnh diện lắm sao ? Cười chi lắm vậy ?

Hồng hoa quỷ mẫu cả cười toe toét, phô bày cái miệng móm không răng, tương tự như hang hầm sâu rỗng, nghe Cửu Thiên Hiệp nói, mặt nghiêm ngay nét mặt, bằng giọng nói lạnh tựa làn sương bảo:

- Tiểu tử, người không thấy xa hiểu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ hoa thánh mẫu không phải là loại phách có “Mê hồn dược” hay Tỳ tiên thảo mà là món binh khí tuyệt nhất !

Quỷ bà nói đúng với tâm sự của Cửu Thiên Hiệp lúc bấy giờ.

Nguyên Cửu Thiên Hiệp bị trúng dật phẩn trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diện yêu hồ, cho đến nay ký ức vẫn còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét. Bây giờ, tâm sự mình bị Hồng hoa quỷ mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ lên vì thẹn chàng nói:

- Trừ món “khăn lụa” ra người còn tài năng gì nữa ?

Nguyên chàng còn khiếp đảm trước chiếc khăn lụa nên tìm lời “lờ” đi.

Hồng hoa quỷ mẫu cười âm ma bí hiểm, mụ nắm trên tay chiếc phách là màu huyết vụ vẩy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:

- Tiểu tử, ngươi hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhắm mắt, phục cả tâm và khẩu ... ngươi biết chẳng thánh mẫu của ngươi đang cầm trên tay năm chiếc “khăn lạ màu” do một linh vật sống bảy tám trăm năm tạo thành tuyệt nhiên không có chất mê hồn hay độc vụ, ngươi hãy phòng bị cho cẩn thận nhé !

Tía hoa quỷ mẫu cười hề hề nói tiếp:

- Người là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu ngươi ... dẹt bằng tơ của “con nhện nhện mặt quỷ” sống bảy tám trăm năm ... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho ngươi nhìn thấy cõi đời bao quát ... !

Cửu Thiên Hiệp chưa trả lời thì Lam hoa thánh mẫu lại hét to:

- Thánh mẫu của ngươi hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay ngươi được hân hạnh nếm mùi ... quang thái !

Bạch hoa quỷ mẫu cười hề hề nói tiếp:

- Mười năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoạn mạng Tàng tâm thánh kiếm Du khả phu và ngũ độc môn chủ trương môn “Ngũ độc lão nhơn” dấu máu chưa khô, hôm nay ngươi cũng phải theo con đường ấy !

Năm quỷ bà lời qua tiếng lại, khắc tô điểm cho năm chiếc la phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỹ vật Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn diêm phủ của thập điện địa vương, một vật tuyệt thế kỳ bửu.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:

- Ta chỉ ngại “nó” là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cửu này có thể đối đầu !

Hoàng hoa quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt ngoẻo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hi hi ... ! Hóa ra người sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhất anh tài trong thiên hạ !

Cửu Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:

- Ta sợ ư ? Không bao giờ ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo !

Hồng hoa quỷ mẫu giơ cao chiếc la phách màu huyết vụ vẩy nhẹ bảo:

- Đừng lếu láo nữa ! Hãy xem qua giá trị chiếc la phách của thánh mẫu đây !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy hào hứng ngược mắt lên trời “hú” một tiếng ngân dài, âm hú như lượn sóng tỏa đầu gành ... ù ù ... không dứt. Tiếng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau đồng dục nói:

- Với đôi bàn tay thịt này, xin đấu với năm vị quý bà mấy chiếc “núi giẻ nhên nhện” !

Tía hoa quý mẫu giận run lên, bằng giọng nói hung trầm quát lớn:

- Hay cho tiểu tử cuồng ngạo !

Vừa quát dứt, quý bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bốn quý mẫu còn lại giận xám mặt, đồng thời bước tới trước, quát to:

- Người đến ngày tận số !

Năm bóng người di động, năm chiếc phách màu vung lên một lượt, kinh phong, thổi tới từng trận dài, năm sắc “xanh vàng tím hồng trắng” tỏa ra năm vầng màu óng ả, tương tự như năm sắc mây lành, bay lượn giữa không trung chiếu ra ngũ thể quang màu nhiệm, khiến người hoa cả mắt không trông thấy gì cả, phải nhắm mắt cúi đầu. Hơn thế nữa, lúc năm chiếc la phách màu chớp động, nằm trong đạo ngũ quang, lóe ra tia sáng huyền diệu rất nhỏ chớp chớp liên hồi, thích mạnh vào giác mộ của mắt khiến xốn xang và nhức nhối khôn tả.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy bất bình, vội trấn tĩnh ngay tinh thần, một chiêu thế đưa ra ứng chiến chẳng dám buông tay tấn công, vì phải để một thể thủ hộ thân trong khi bất trắc.

Ngũ hoa quý mẫu thấy vây khốn được Cửu Thiên Hiệp vào giữa như nhân hành, bất giác tinh thần của năm quý bà hăng hái thêm lên, từng chiếc phách giơ cao gạt mạnh xuyên trước, thích đấu, khí thế vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khác màu, bay cuộn cuộn như khắp mặt đất trường. Khí lạnh tỏa buốt xương, thấu cả da thịt.

Cửu Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt chân đạp thế “Lôi hành cửa chuyển” thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ: đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.

Khoảng khắc qua, Ngũ quý mẫu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng ...

Bỗng nhiên ... từ xa xa, gần mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cộc rống:

- Tất cả hãy nghe ta dừng tay !

Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước, năm chiếc la phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy quỷ bà.

Cửu Thiên Hiệp vội lắc mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.

Chợt thấy một trang thiếu niên mặt hỏ chạy như bay đến cách tràng đấu chừng năm trượng dừng lại.

Thiếu niên mặt hỏ nhìn Cửu Thiên Hiệp lại quay sang “Ngũ hoa quỷ mẫu” bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:

- Hỡi bầy ngũ quỷ ác bà ! Tìm được các người thật là vô vàn khổ cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các người mau thi triển năm chiếc phách nhện nhện mặt quỷ ra xem.

Lời nói của hắc trâm hùng, oán độc dường như hắc và Ngũ hoa quỷ mẫu có mối thù không đội trời chung.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm.

“Thật quái lạ ! Hắc nói như thế là nghĩa lý gì. Ngũ hoa quỷ mẫu đã ẩn tích, mười năm qua không xuất đạo giang hồ, thì làm gì có sự gây thù kết oán với hắc chứ ?”

Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn hắc lom lom như cố nhớ lại chuyện xa xưa.

Hồng hoa quỷ mẫu cau mày khó chịu, nặng giọng nói:

- Tên kia người điên rồi sao ? Ai kết oán gây thù với người ? Người có nhận lầm chúng ta không ?

Thiếu niên mặt hỏ cười gằn một tiếng, hắc đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi “hổ vi tiêu” dài độ bảy thước mộc, quất mạnh vào không khí kêu “trót trót” lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu hét to:

- Các người không nhận lời biết ta ư ? Riêng ta hằng tưởng nhớ các người suốt mười năm dài đằng đẵng ! Không một khắc nào ta quên Ngũ hoa quỷ mẫu các người !

Hồng hoa quỷ mẫu không giục lại mỉm cười hỏi:

- Đây bé con ! Cháu có điên không ? Mười năm trước người được mấy tuổi ?

Người thiếu niên mặt hỏ không đợi nói dứt vội bước sấn tới trước, hét to:

- Người cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các người nên biết ta vì sư phụ mà báo thù !

Hồng hoa quỷ mẫu cười to nói:

- Đây bé con ! Người vì sư môn mà báo thù ? Vậy sư phụ của người là ai ?

Thiếu niên mặt hỏ cả giận nói thật to:

- Quỷ mẫu ! Người đừng giả bộ ngờ ngác nữa !

Hồng hoa quỷ mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:

- Chết dưới tay của Ngũ hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số nhiều lắm hài nhi ạ ! Làm sao thánh mẫu biết được sự phụ của người là ai ?

Thiếu niên mặt hổ cả giận vung mạnh ngọn roi đuôi cộp theo chiêu thế môn phái, thật đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:

- Hiện giờ các người đã rõ.

Tía hoa quỷ mẫu cười nhạt ngắt lời hắn:

- Chiêu này là “Phóng hổ quy sơn” không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chẳng ?

Hồng hoa quỷ mẫu như chợt hiểu cười to bảo:

- Hài nhi ! Thầy của người là Ngũ độc lão nhân chẳng may bất hạnh, giờ đến đây ... tràng viện này sẽ giúp cho “sư, đệ người trùng phùng” Hí ... ha..hà !

Thiếu niên mặt hổ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn “hổ vi tiên” trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một vầng kinh phong khổng lồ, cuộn cuộn như bảo tố, bay xoắn vào người Ngũ hoa quỷ mẫu, thế dũng mãnh hải hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế thâm phục công lực của gã thiếu niên mặt hổ vô cùng.

Hồng hoa quỷ mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:

- Ví như có thêm tám cánh tay nữa, cũng khó mong trả thù cho ân sư người được, chỉ có cách là giúp thầy trò người gặp nhau tại Nại Hà kiều ... dưới âm ty !

Nói xong, quỷ bà giữ mạnh chiếc la phách kêu “rẹt” một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ối cả nên đấu trường như nhuộm loang màu huyết vụ ... Thiếu niên mặt hổ giận đến cực điểm, liều mạng vào tấn công kịch liệt.

Hồng hoa quỷ mẫu vũ lộng chiếc la phách màu huyết vụ chói ra nhiều tia hồng nhức mắt, tựa hồ như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hổ, dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.

Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.

Nhưng, hai người chỉ lui độ ba bước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hổ cuốn chặt vào nhau.

Nên biết qua ngọn “Hổ vi tiên” mà người thiếu niên mặt hổ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cộp nên mỗi sợi lông đều được trui ép bằng phẩn thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khổ tâm báo thù nên tự chế loại vũ khí này để chống lại chiếc phách huyết bằng mạng nhện của Ngũ hoa quỷ mẫu.

Hôm nay chiếc phách mạng nhện bị ngọn hổ vi tiên quật dính chặt chẳng há buông rơi hay sao ? Do đó chàng gắng hết sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thầm tính thế nào la phách của Hồng hoa quỷ mẫu cũng rách toang hoặc đứt hai.

Chàng có biết đâu, con nhện mặt quỷ nhả ra chất tơ để dệt phách, chất tơ này không mỏng manh như các loại tơ tằm, mà kiên cố và cứng như đồng thép.

Hai người cố trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cọp bị dẫn ra nhưng chiếc la phách màu huyết vụ thẳng như sợi dây điều ...

Lúc công lực của thiếu niên mặt hổ mà so với Hồng hoa quỷ mẫu chỉ cách nhau mấy lực. Nếu cả hai cố lấy nội lực mà trì kéo thì phân bộ sẽ về chàng trai mặt hổ, còn sợ né tránh sự xung huyết mà chết tức khắc.

Cửu Thiên Hiệp đứng bên ngoài, thầm lo lắng cho thiếu niên mặt hổ, tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hấn lúc lâm nguy ...

Lại thấy Hồng hoa quỷ mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ bề trên, trên vành môi mỏng nở một nụ cười lạnh lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quỷ bà phá lên cười to, giật nhẹ chiếc la phách mau, nói:

- Hãy nghe ta ngồi xuống mau !

Nhanh như cắt chiếc phách vấy lên hai lượt, gã thiếu niên mặt hổ vì tận dụng cả năng lực, nên nhất thời bị mất thăng bằng, chạy loạng choạng lùi ra sau mấy bước, té ngồi trên đất dằng điệu thật thảm thương.

Năm quỷ bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch hoa quỷ mẫu cười nói:

- Công lực chỉ ra thế mà đòi trả thù ... chẳng qua là người tự đi tìm chỗ chết !

Người thiếu niên mặt hổ ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm cây “Hổ vi tiên” gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt tròn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa xấu hổ và tủi hận bồi hồi. Hấn cố gắng, gượng đứng dậy giơ cao ngọn “Hổ vi tiên” quất mạnh tới trước, thân người lồng lộn như con hổ điên, lần thứ hai nhảy bổ vào tấn công Ngũ hoa quỷ mẫu.

Ngũ hoa quỷ mẫu thấy vậy phá lên cười rộ, Bạch hoa quỷ mẫu cười hề hề, cao giọng lên tiếng:

- Chúng ta năm người đồng tiến thêm bước, siêu độ cho hấn ... và giúp hấn tròn chí khí báo thù cho sư phụ !

Hồng hoa quỷ mẫu cười nhạt, bằng giọng nói âm ma thét lên lạnh lạnh:

- Phải đấy ! Nhổ bớt ngọn chông để rộng đường đi ! Chúng ta không thời gian đâu mà cãi lý với hấn ?

Lam hoa quỷ mẫu vỗ tay đánh phết, nói mau:

- Không còn gì phải nói nữa. Lên !

Vừa dứt lời, năm quỷ bà rống lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiếc la phách sắc tung bay như đoàn bướm màu xoắn tít vào người thiếu niên mặt hổ.

Cừu Thiên Hiệp đứng ngoài thấy thế, bất giác dòng máu nóng xung lên mặt, “soạt” thanh “khô trúc kiếm” được tuốt ra khỏi vỏ, chàng lại xé mình đến trước mặt Ngũ hoa quỷ mẫu với giọng run run đầy phần nộ quát to:

- Dừng tay lại !

Tiếng quát như sấm rền, thân người tựa khủng long nhấc mình bước ba bước. “Khô trúc thánh kiếm” sáng ngời cầm chặt trên tay chỉ vào mặt Ngũ hoa quỷ mẫu cau mày trừng mắt nói tiếp:

- Lấy lớn áp nhỏ lấy nhiều thắng ít ... vô hình trung các người đã lộ đuôi chồn !

Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề, bằng giọng nói âm ma đầy hiểm ác thét to:

- Tiểu cuồng ma ! Người muốn nhúng tay vào việc này ư ?

Cừu Thiên Hiệp giận càn hông, trợn mắt đồng dặc nói:

- Thấy nghĩa không làm, người chẳng đứng, lâm nguy chẳng cứu há anh hùng. Tại hạ thấy chuyện bất bình nên nhảy ra can thiệp đấy !

Tía hoa quỷ mẫu phá lên cười ngất, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Thật là Nê bồ tát qua sông ! Thân người còn khó bảo đảm thay, mà còn giả giọng hào hoa kiếm khách !

Quỷ bà vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên, Khô trúc thánh kiếm tỏa ra muôn đạo hoàng quang sáng rực, chiêu “Quỷ long thương hải” như con rồng già đập đuôi ngoài biển cả, vũ lộng ra ánh sáng muôn màu khởi thế kích mạnh vào Ngũ hoa quỷ mẫu.

Đột nhiên ... cảm thấy một luồng kinh phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp. Cừu Thiên Hiệp thất kinh, buộc lòng phải ngưng thế công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quỷ chưởng kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem ...

Nguyên chàng thiếu niên mặt hổ Ngũ độc môn, đột nhiên giơ cao ngọn Hổ vĩ tiên quát mạnh vào lưng chàng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:

- Đây vị bằng hữu ! Người chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao ?

Gã thiếu niên mặt hổ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:

- Ai là bạn ? Ai là thù ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Sự thật đã rõ ràng, người nói chi nhiều lời ?

Thiếu niên mặt hổ cuốn nhanh ngọn hổ vi tiên cặp vào nách, điềm đạm nói:

- Nếu người là bạn, thì người hãy trao thanh kiếm trên tay người cho ta bằng không người là thù chứ không là bạn nữa !

Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mĩ mai nhìn Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỷ trần chí hữu há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phàm gian, bèn cố cười gương hồi lại:

- Người nói như thế là nghĩa lý làm sao ?

Thiếu niên mặt hổ tỉnh bơ, thản nhiên nói:

- Vì ... thanh đoản kiếm của người quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo quang chói mắt, chắc là thanh báu kiếm.

Cửu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải đấy ! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại !

Thiếu niên mặt hổ gật đầu dịu giọng bảo:

- Năm tên quỷ mẫu có năm chiếc “La phách mạng nhện mặt quỷ” cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi. Vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn “Đáo câu hổ vi tiên” suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đều trở nên vô ích và uổng phí cả tâm huyết ...

Cửu Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hổ nhận thấy cây “khô trúc thánh kiếm” của mình không phải là vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn “thánh kiếm” để báo thù cho sư môn bèn mỉm cười dịu giọng:

- Nếu là thanh kiếm sắt tâm thường thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dân lên hai tay cho các hạ, đằng này thanh kiếm trúc của tại hạ có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được !

Thiếu niên mặt hổ biến sắc ... trầm giọng nói:

- Nếu thế ... thì ta lấy võ lực mà chiếm đoạt !

Y hi ! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.

Gã thiếu niên mặt hổ lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:

- Ngũ quỷ bà ! Nếu các người có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiếm báu sẽ trở lại tìm các người thanh toán nợ máu ... Các người hãy chờ nhét !

Ngũ hoa quỷ mẫu là hạng người “chí sự thiên hạ chẳng loạn ... ” bèn mỉm cười hỏi:

- Được lắm ! Chúng thánh mẫu sẽ đợi người !

Gã thanh niên mặt hổ trợn mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Bằng hữu ! Thế nào ? Đừng phiền ta nhé

Cừ Thiên Hiệp tuy biết trên giang hồ thường xảy ra những điều ân ân oán oán, vì những chuyện không đâu xảy ra trong chớp mắt, thì công việc và lời nói của gã thiếu niên mặt hổ chẳng có gì lạ ... bèn mỉm cười khổ sở nói:

- Người thật tình muốn dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiếm của ta à ?

Thiếu niên mặt hổ không chút do dự, giơ cao ngọn Hổ vi tiên đánh mạnh vào không khí kêu “trót trót” cao giọng nói:

- Sự bất đắc dĩ buộc lòng ta phải thế ?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ nghĩ ngợi đoạn mỉm cười nói:

- Ví như mối cừu của sư môn người trả được ... thì người có ý nghĩ đoạt kiếm không ?

Thiếu niên mặt hổ vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên là không !

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh “khô trúc thánh kiếm” quay lộn một vòng hướng vào “Ngũ hoa quỷ mẫu” cất tiếng nói to:

- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay người !

Đột nhiên ... thiếu niên mặt hổ tái nhợt, ngọn Hổ vi tiên vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiếp quát to như sấm nổ:

- Nếu người đụng đến mài lông, chân tóc của Ngũ hoa quỷ mẫu, thì ta thề không đội trời chung với người !

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì ?

Gã thiếu niên mặt hổ cao giọng:

- Mối huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được ! Nếu người giết Ngũ hoa quỷ mẫu thì ta lấy ai mà rửa thù ! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao ?

Lời nói của hắn rất có ý lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cửu Thiên Hiệp nghe qua phát ngậy người, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:

- Người nói thật khó nghe !

Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn Cửu Thiên Hiệp cười rộ, Hồng hoa quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:

- Ta thấy cây trúc kiếm của người khó mà bảo vệ được !

Cửu Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừu chuốt oán với thiếu niên mặt hổ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:

- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán ... Cửu mỗ xin cáo từ !

Vừa nói dứt, chàng rùn thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếu niên mặt hổ ... chàng hướng ra đường cái quan trở thuật khinh công chạy như gió.

Thiếu niên mặt hổ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hắn cố nói giọng đến trước:

- Người muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta !

Cửu Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cố nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế “Lôi hành cửu chuyển” lượn lên đáp xuống như nhận bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặt rẽ hướng Nam lướt đi như vũ bão.

Thiếu niên mặt hổ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cửu Thiên Hiệp nhưng hắn vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biến chẳng khác nào chim cắt đuổi chim cưu.

Cửu Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:

“Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hắn đuổi theo ! Ta sợ hắn ư ? Cũng khó nghĩ lắm ?”

Chàng lại nghĩ, nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hắn.

Gã thiêu niên mặt hổ tận dụng hết năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cửu Thiên Hiệp hai mươi trượng.

Cửu Thiên Hiệp thấy hắn đuổi theo mãi, bực mình hỏi:

- Người khổ công đuổi theo ta, vì có gì vậy ?

Thiếu niên mặt hổ thở hồng hộc nói:

- Ngũ hoa quỷ mẫu dễ gặp, thanh kiếm báu khó tìm !

Cừu Thiên Hiệp thở dài, buồn bã nói:

- Người quyết chí cướp thanh kiếm của ta ư ?

Thiếu niên mặt hổ gắng nói thật to:

- Ta đã nhất định như thế !

Cừu Thiên Hiệp khó chịu, cau mày nặng giọng:

- Ta nói cho người rõ ! Muốn lấy được thanh kiếm của ta chẳng dễ gì ... người hãy so sánh cuộc đấu với Ngũ hoa quỷ mẫu với lấy báu kiếm, khó hơn muôn ngàn lần như thế, ta khuyên người hãy bỏ ý định đó đi !

Thiếu niên mặt hổ vẫn giữ thái độ như lúc đầu, nặng giọng hỏi lại:

- Ta phải đi đâu để tìm ra kiếm quý ? Tầm không được báu kiếm, thì làm sao ta trả xong mối cừu của sư môn ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiếp:

- Điều này tại hạ không rõ, nên tại hạ không thể nhiều lời với người được !

Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao trở thuật khinh công như gió.

Thiếu niên mặt hổ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:

- Dù cho người có đi đến góc biển chân trời, ta cũng theo cho bằng được !

Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhận bay.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:

“Tại sao ta không dùng hết công lực, để xem trình độ của hấn tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là hai mươi năm hỏa hầu chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi hấn hàng trăm trượng.”

Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân người cho tụ về huyệt đơn điền liền cất tiếng hú thật trầm mãnh vang xa mấy trăm trượng, thân mình tựa mũi phi tiễn xé không gian bay mau hơn gió lộng.

Bỗng nhiên ... giọng nói kiêu mị thét to:

- Chạy đi đâu ? Không đánh lại người thì liều thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thống người trai !

Tiếng nói trong êm của thiếu nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức ...

- o O o -